

Εισήγηση-απόφαση του Πανελλαδικού Σώματος του NAP, Ιούνης 2007

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΟΥ NAP ΣΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

1.- Το Πανελλαδικό Σώμα NAP - υΚΑ

Η εκλογική μάχη θα διεξαχθεί, σχεδόν σίγουρα, τέλη Σεπτέμβρη -αρχές Οκτώβρη και εξελίσσεται ήδη, σε συνολική πολιτική αντιπαράθεση στην οποία δοκιμάζονται οι προγραμματικές και στρατηγικές -πολιτικές επιδιώξεις όλων των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. Αυτό συμβαίνει και στο χώρο της αριστεράς, κοινοβουλευτικής και μη. Η εμπειρία, από τις διεργασίες για τις εκλογές αλλά και από τις εκδηλώσεις για την πολιτική πρωτοβουλία του NAP, δείχνει ότι στον κόσμο του αγώνα και της ριζοσπαστικής αριστεράς έχει ανοίξει μια «εφ' όλης της ύλης» συζήτηση η οποία δυναμώνει στην πορεία προς τις εκλογές. Στην ΠΕ της 22-04-07 επιχειρήσαμε μια βαθύτερη και πιο συγκεκριμένη εκτίμηση για τις πολιτικές εξελίξεις και μια επεξεργασία πιο συνολική και αιχμηρή του πολιτικού σχεδίου και της τακτικής μας για την εκλογική μάχη.

Στην παρούσα απόφαση της, η ΠΕ επικαιροποιεί -συμπληρώνει τις εκτιμήσεις -κατευθύνσεις της προηγούμενης απόφασης της (22-4), και διαμορφώνει πιο συγκεκριμένα την εκλογική τακτική και πρόταση μας καθώς και τη διαδικασία εφαρμογής της στην πράξη.

Στο Πανελλαδικό Σώμα του NAP που θα διεξαχθεί στις 17-6 επιδιώκουμε να γίνει ένα ακόμη βήμα στρατηγικής -πολιτικής ενοποίησης με μια ανοικτή δημοκρατική συζήτηση, με κατάθεση απόψεων και με μια απόφαση μάχης και στράτευσης όλου του δυναμικού NAP- ΝΚΑ.

Η παρούσα απόφαση αποτελεί την Εισήγηση της ΠΕ στο Πανελλαδικό Σώμα.

Μαζί με την προηγούμενη απόφαση της ΠΕ, θα δοθούν στις ΟΒ ως βάση της συζήτησης, για τη διατύπωση των απόψεων και προτάσεων των ΟΒ προς το πανελλαδικό σώμα του NAP.

2.- Ο πολιτικός χαρακτήρας των εκλογών

Προκύπτει από τη σημερινή ιστορική φάση **που χαρακτηρίζεται από την όξυνση των συνολικών αντιθέσεων και προβλημάτων** κοινωνικών και πολιτικών με κύριο στοιχείο την τάση όξυνσης της ταξικής πάλης αλλά και με μια ορισμένη επίδραση των ταξικών αγώνων στις πολιτικές εξελίξεις, σαν αποτέλεσμα μια σχετικά ανώτερης πολιτικοποίησης τους. Η πολιτική κατεύθυνση του εργατικού κινήματος δεν έχει ανέβει στο επίπεδο μιας γενικότερης ρήξης με τους πυλώνες της αντιδραστικής επίθεσης του κεφαλαίου και σε μια «εφ' όλης της ύλης» αμφισβήτηση της αστικής πολιτικής.

Είναι σαφές, ωστόσο, ότι υπάρχει **ανησυχία από την πλευρά του συστήματος** για μια ορισμένη δυσκολία της διαδικασίας εναλλαγής στην κυβέρνηση και της προώθηση της αντεργατικής δέσμης, μπροστά στην ενισχυόμενη τάση δυσπιστίας και απαξίωσης του πολιτικού συστήματος αλλά και στο ενδεχόμενο απότομων εξάρσεων των ταξικών αγώνων.

Είναι πιθανόν, επομένως, το εκλογικό αποτέλεσμα να μην δώσει την ισχυρή κυβέρνηση και την αξιόπιστη αντιπολίτευση που απαιτεί το σύστημα. Η τάση μιας ευρύτερης λαϊκής διαμαρτυρίας και η διάθεση έκφρασης της δυσαρέσκειας αυτής και προς τη ΝΔ αλλά και προς το ΠΑΣΟΚ γίνεται όλο και πιο σαφής. Είναι πιθανή η σχετική ενίσχυση του ακροδεξιού ΛΑΟΣ. Μια μικρή αύξηση διεκδικεί και η Αριστερά ενώ η τάση της «εκτός των τειχών» διαμαρτυρίας θα υφίσταται την πίεση από το σύστημα,

από τη διαμάχη ΣΥΝ-ΚΚΕ αλλά και από τον εκλογικό νόμο ιδιαίτερα στο ενδεχόμενο πεντακομματικής Βουλής.

Για την αστική τάξη, επομένως, οι εκλογές αποτελούν μια πολιτική μάχη που στοχεύει:

Στην επιτάχυνση του προγράμματος αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων και στην ανακοπή της ανοδικής τάσης του κινήματος. Στην επιλογή, του καταλληλότερου εκπροσώπου για την προώθηση των καπιταλιστικών αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων και στην επίδραση στο εργατικό κίνημα και στην αριστερά ώστε να προσαρμόζεται- μετακινείται εντός των ορίων της αστικής πολιτικής με το ρόλο του μικροδιορθωτή της.

Φαίνεται, ωστόσο, ότι αναδειχνονται νέες δυνατότητες και στις εκλογές και στους αγώνες για πιο ορατές, συνειδητές πολιτικές και λιγότερο εύθραυστες, ριζοσπαστικές μετατοπίσεις ενός σχετικά μεγαλύτερου τμήματος λαϊκών μαζών. Για ενίσχυση των τάσεων αποστοίχισης από το αστικό πλαίσιο και το ρεφορμισμό καθώς και αναζήτησης ριζοσπαστικής διεξόδου. Για να αναπτύσσεται ποιοτικά το μειοψηφικό αλλά διακριτό ρεύμα με διαμορφούμενα ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά που, αν αξιοποιηθεί στην κατεύθυνση της εργατικής αντιπολίτευσης και του αντικαπιταλιστικού πόλου και με την ενίσχυση των δυνάμεων της Κομμουνιστικής Επαναθεμελίωσης, μπορεί να έχουμε σχετική βελτίωση της σχέσης ανάμεσα στην αστική και στην εργατική πολιτική στα πλαίσια της ιστορικής περιόδου.

3.- Οι δυνάμεις της αστικής πολιτικής.

Η ΝΔ ξεκίνησε την προεκλογική της εκστρατεία και με κεντρική της κατεύθυνση να συνεχίσει και να κλιμακώσει ποιοτικά την αντεργατική αντιδραστική επίθεση. Να εφαρμόσει χωρίς τέλος και έλεος την πολιτική σκληρής λιτότητας που εγκαινιάσθηκε από τον Α. Παπανδρέου το 85, συνεχίστηκε με το Σημίτη και εφαρμόζει η ίδια σήμερα.

Με τις ανακοινώσεις της, για το πρόγραμμά της νέας τετραετίας, προετοιμάζει μια σαρωτική μετεκλογική επίθεση στα εργατικά και νεολαιίστικα δικαιώματα, με «μητέρα των μαχών» το ασφαλιστικό. Προωθεί την 'Πράσινη Βίβλο' για τις εργασιακές σχέσεις ενώ στρατηγική της επιδίωξη είναι να φορτώσει όλα τα έξοδα αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης στην ίδια την εργατική τάξη, καθώς και στα μεσαία στρώματα, αλλάζοντας ποιοτικά τους όρους εκμετάλλευσης της. Συνεχίζει την προσπάθεια αντιδραστικής αναθεώρησης του συντάγματος επιδιώκοντας μελλοντικές συμμαχίες με ΠΑΣΟΚ, προωθεί την εφαρμογή του αντιδραστικού νόμου- πλαισίου για τα ΑΕΙ. Προαναγγέλλει νέα αντιδραστικά μέτρα για τα ΑΕΙ με βάση την «Μπολώνια» αλλά και για τις άλλες βαθμίδες της εκπαίδευσης. Θα «πετάξει» χιλιάδες παιδιά εκτός δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης, τροφοδοτώντας πολλαπλά την ιδιωτική παιδεία και εντείνοντας τους ταξικούς φραγμούς. Δημοσιοποιεί τα σχέδιά της για στράτευση στα 18, ένα μέτρο επίθεσης στο νεολαιίστικο κίνημα και αντιδραστικής αλλαγής στο στρατό που συνδέεται και με την όξυνση των αντιθέσεων στην περιοχή. Η πολιτική αυτή ολοκληρώνεται με την κλιμάκωση της κρατικής βίας, της καταστολής και της αντιδραστικής μετάλλαξης του πολιτικού συστήματος. Επιδιώκει την ηγεμονία στην ακροδεξιά, ταυτόχρονα όμως τροφοδοτεί τα πιο αντιδραστικά κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα. Η τακτική αυτή εκπέμπει διπλό μήνυμα, «πυγμής» και αδιαλλαξίας απέναντι στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα και προς την άρχουσα τάξη ως ο αποτελεσματικότερος κυβερνητικός διαχειριστής των συνολικών συμφερόντων της.

Η ΝΔ διεκδικεί τη νέα θητεία με όρους δυσμενέστερους, διότι και η επίθεση στο ασφαλιστικό έχει υποστεί πλήγμα με το σκάνδαλο των ομολόγων και οι αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις ανακόπηκαν μετά τον αγώνα φοιτητών και εκπαιδευτικών. Είναι χαρακτηριστικό ότι η κυβέρνηση της δεν τόλμησε στη συνέχεια του εκπαιδευτικού κινήματος να ανοίξει άλλα μέτωπα πχ λιμάνια, υγεία. Η ηγεμονία της ΝΔ δείχνει -σχετικά- να κλονίζεται, ωστόσο, διατηρεί ακόμη τον πρώτο ρόλο στο αστικό πολιτικό παιχνίδι.

Το ΠΑΣΟΚ, ανεβάζει συνεχώς τους προεκλογικούς «αντιπολιτευτικούς» τόνους, επιχειρεί να υπερβεί την αδυναμία να συγκεντρώνει τη φθορά της κυβέρνησης, ως πόλος του δικομματισμού.

Δεν μπορεί να υπερβεί εύκολα και αποτελεσματικά το βάρος της αντιλαϊκής διακυβέρνησης του, της δεξιάς γραμμής του και της συναίνεσης με την αντεργατική κυβερνητική πολιτική της ΝΔ. Όλοι οι βασικοί άξονες άσκησης πολιτικής και ιδεολογίας του νεοφιλελευθερισμού, στους οποίους έχουν διαπρέψει οι προηγούμενες κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ, αποτελούν τους άξονες και του «νέου» σοσιαφιλελεύθερου προγράμματος του ΠΑΣΟΚ. Κάνει μάλιστα κριτική στη Νέα Δημοκρατία από τα δεξιά, υποσχόμενο στην οικονομική ελίτ «την κοινωνική συναίνεση», τον ευνουχισμό δηλαδή του εργατικού κινήματος.

Στην πραγματικότητα επιχειρεί να θέσει την νέα πολιτική-ιδεολογική βάση ανασυγκρότησης ενός αντιδραστικού κοινωνικού-πολιτικού μπλοκ δυνάμεων που θα επιτρέψει στο, αστικά μεταλλαγμένο, ΠΑΣΟΚ να δράσει ξανά σαν ο βασικός κυβερνητικός πολιτικός διαχειριστής, της νεοσυντηρητικής πολιτικής στην Ελλάδα, σαν ο πλέον αξιόπιστος σταθεροποιητικός παράγοντας του αστικού πολιτικού συστήματος.

Ο Παπανδρέου οξύνει την αντιπαράθεση και προσωπικά με τον Καραμανλή για το ποιος είναι πιο ικανός και φιλολαϊκός διαχειριστής για να υπερβεί, εκτός των άλλων, τη βαθιά κρίση -δοκιμασία των δεσμών πολιτικής εκπροσώπησης που διατηρεί, με πολύ δεξιότερους όρους απ' ό,τι στο παρελθόν, με λαϊκά-εργατικά στρώματα αλλά και τις όποιες εσωτερικές αντιθέσεις και αμφισβητήσεις.

Το ΛΑΟΣ αναβαθμίζει την πολιτική του παρέμβαση και προπαγάνδα με την λαϊκίστικη δημαγωγία για τα κοινωνικά προβλήματα των πιο κτυπημένων εργατικών και μικροαστικών στρωμάτων, με τη γραμμή του νόμου, της τάξης και της ενίσχυσης της καταστολής, με τον δεξιό αντιαμερικανισμό και τον εθνικισμό απέναντι στην «παγκοσμιοποίηση», με το θρησκευτικό σκοταδισμό και τα ακροδεξιά αντιδραστικά, παλιά και νέα, ιδεολογήματα.

Επιχειρεί να εμφανιστεί σαν αξιόπιστη πολιτική δύναμη που μετατοπίζει σε πιο δεξιά κατεύθυνση το πολιτικό σύστημα και που επιδρά, με τις ιδέες και την πολιτική του, στις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις πολύ περισσότερο από την κοινοβουλευτική του επιρροή. Έχει στόχο την είσοδο του στη Βουλή, τη διεκδίκηση συμμετοχής σε σχήματα κυβερνητικής συνεργασίας και την αναβάθμιση του ρόλου και της επίδρασης του, σε πιο αντιδραστική κατεύθυνση, στον αστικό συνασπισμό εξουσίας.

Είναι φανερό ότι είναι αναγκαία μια ουσιαστική και συστηματική αντιπαράθεση με τις αντιδραστικές ιδέες και στρατηγικές του, όχι από τη σκοπιά ενός ρηχού αντιφασισμού αλλά από θέσεις αντικαπιταλιστικές και σε όλα τα επίπεδα της παρέμβασης του.

4. Οι δυνάμεις της αριστεράς

Ήδη, μέσα από τις πρόσφατες εξελίξεις αναδειχνονται πιο καθαρά οι προγραμματικές στρατηγικές πολιτικές διαφορές στο χώρο της αριστεράς, κοινοβουλευτικής και μη, ενώ αναδειχνεται, όλο και πιο έντονα, η συζήτηση για το ζήτημα της ενότητας και της κοινής δράσης.

4.1.-Ο ΣΥΝ με την αποφασιστική πλέον προώθηση του ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει να ενισχύσει τη θέση του συνολικά στην αριστερά και να κερδίσει ψήφους αξιοποιώντας τη συμμετοχή του, ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο, στο μαζικό κίνημα σε σχέση με την προηγούμενη πλήρη υποταγή του στη «θεσμική διαδικασία».

Στο πρόγραμμα του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και στην πολιτική ρητορεία του, ενισχύονται οι εκφράσεις για ριζοσπαστική αριστερά και σοσιαλισμό, κυριαρχούν, ωστόσο, η μεταρρυθμιστική στρατηγική, η διαχειριστική λογική για την ΕΕ και τους αστικούς θεσμούς, η γραμμή των εναλλακτικών κυβερνητικών προτάσεων. Δεν έχει τροποποιηθεί, επίσης, η στρατηγική του ΣΥΝ για τον εξελικτικό, θολό δρόμο του δημοκρατικού σοσιαλισμού που το χαρακτηριστικό του είναι η άρνηση της ρήξης και ανατροπής καθώς και η πολιτική του πρόταση που είναι η «δημοκρατική και ανθρώπινη» (αντινεοφιλελεύθερη) διαχείριση της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης.

Τη συμμετοχή τους στο κίνημα, οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, την υποτάσσουν στο εξαργύρωμα του αγώνα σε ψήφους. Δεν θέτουν ζήτημα ρήξης και ανατροπής της αντεργατικής επίθεσης, επιχειρώντας να εκπροσωπήσουν στα ασφυκτικά όρια του αστικού κοινοβουλευτισμού τις ριζοσπαστικές τάσεις που,

ουσιαστικά, ως προς τη μορφή και το περιεχόμενο δεν συμβιβάζονται με την πολιτική τους.

Ο ΣΥΝ ακρωτηριασμένος από τη φιλοευρωπαϊκή του λαγνεία κλείνει τα μάτια στις ρυθμίσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στο κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς που δίνει το βαθύ αντιλαϊκό του στίγμα και συμβολισμό με την κυβέρνηση Πρόντι.

Δεν πρέπει, επομένως, να υποτιμηθεί η επιχείρηση εκλογικής ληλασίας του κόσμου του αγώνα και ιδιαίτερα της νεολαίας και η αποκάλυψη της πρέπει να συνδέεται με τα συγκεκριμένα ορατά στοιχεία της πρακτικής των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ. Η πολιτική του, σε συνδυασμό με την σχετική όξυνση της ταξικής πάλης, αναπαράγει τις αντιφάσεις και τις αναζητήσεις στα πιο αριστερά-ριζοσπαστικά στοιχεία αυτού του ρεύματος.

4.2.-Το ΚΚΕ επιχειρεί να διατηρήσει και στις εκλογές την πρωτοκαθεδρία στην αριστερά χωρίς περισπασμούς, κυρίως από ένα πολιτικό εργατικό κίνημα και μια υπολογίσιμη επαναστατική αριστερά. Ξεκινά την εκλογική του δουλειά με καμπάνια για τα λαϊκά προβλήματα με τη λογική της εκλογικής ενίσχυσης του Κόμματος για την αλλαγή των συσχετισμών, προβάλλοντας τη γραμμή της «λαϊκής εξουσίας -οικονομίας» και του αντιμονοπωλιακού, αντιϊμπεριαλιστικού, δημοκρατικού μετώπου. Επιχειρεί να εκφράσει όλα τα θιγόμενα τμήματα της κοινωνίας, από την εργατική τάξη ως τα μη ευνοημένα τμήματα της αστικής τάξης ενάντια στην ηγεμονική πυραμίδα των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού, με αποτέλεσμα, στο όνομα της υπεύθυνης δύναμης, να οδηγείται στην ουρά της κάθε φορά κυρίαρχης επιλογής του κεφαλαίου (πχ με «το άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων» και τον Τζαννετακισμό).

Κυριαρχείται από την αντίληψη ότι το κίνημα δεν μπορεί να κάνει συνολική πολιτική πάλη για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής ή πλευρών της ή να καταφέρει με τον αγώνα του πολιτικά πλήγματα στην κυρίαρχη πολιτική. Αυτό έχει ως συνέπεια να μην θέτει στόχους νίκης και γραμμή ανάπτυξης μαζικού πολιτικού κινήματος με δυνατότητα να συσπειρώνει ευρύτερα τμήματα και με στόχο για ρήγματα στην κυρίαρχη πολιτική. Για αυτό υποτίμησε την νίκη του φοιτητικού και εκπαιδευτικού κινήματος με το σχετικό μπλοκάρισμα του άρθρου 16 και της συνταγματικής αναθεώρησης. Στο όνομα της πολιτικής ανάγκης για αντικυβερνητικό, αντι-ΕΕ, αντικαπιταλιστικό και αντι-ΠΑΣΟΚ περιεχόμενο και της σωστής διαπίστωσης ότι χωρίς συνολικότερες ρήξεις και ανατροπές δεν μπορεί να βελτιωθεί η θέση των εργαζομένων, καταλήγει είτε να διαστρέφει τις έννοιες της πολιτικοποίησης -συνολικοποίησης (ταυτίζοντάς τες με την κομματική του ενίσχυση) είτε να αρκείται μόνο σε κινήσεις πολιτικής διαμαρτυρίας και όχι σε αγώνες που φιλοδοξούν να έχουν νίκες και επιτυχίες.

Η ιστορική ανεπάρκεια επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής, το εμποδίζει να αναλύσει διαλεκτικά την ιστορική εμπειρία και τις ποιοτικές ανακατατάξεις της εποχής.

Δεν πρόκειται για επιφανειακές στρεβλώσεις, αλλά για αποτέλεσμα της ίδιας της στρατηγικής - τακτικής του, που θεωρεί ότι οι δυνατότητες για την κομμουνιστική απελευθέρωση της κοινωνίας ήταν καλύτερες παλιότερα με βάση την ύπαρξη του σοσιαλιστικού λεγόμενου στρατοπέδου, αλλά παρά την «προσωρινή αντεπαναστατικότητα» της σημερινής περιόδου, αυτές θα αναδυθούν ξανά και περίπου οι ίδιες, μέσα από τις ίδιες λίγο πολύ ποιοτικά οξυμένες καπιταλιστικές αντιθέσεις και με τα ίδια πάνω κάτω, αποτελέσματα. Το ΚΚΕ έρμαιο μιας βαθύτατα σχεταριστικής και απομονωτικής λογικής και πρακτικής, ορθώνει τείχη προς ό,τι κινείται αριστερά του, είναι επιφυλακτικό απέναντι σε αγωνιστικές και ριζοσπαστικές διεργασίες που δεν ελέγχει απόλυτα, ενώ είναι εξαιρετικά πρόθυμο και διαλλακτικό με κάθε ενδεχόμενο σύμμαχο που κινείται στα δεξιά του.

Και ακριβώς επειδή, στην ουσία, υποχωρεί ταξικά -πολιτικά, επιχειρεί μια πιο «προγραμματική» συζήτηση αλλά μόνο στο εσωτερικό του, ενώ μέσω της κριτικής του επί ανύπαρκτων αλλά και υπαρκτών λαθών, ελλείψεων και παραλείψεων, σε οποιαδήποτε αντικαπιταλιστική φωνή και προσπάθεια κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, στο ΝΑΡ και ν.Κ.Α, να την απαξιώσει, να τη φέρει πίσω και κάτω από τα δικά του μέτρα.

Όλα αυτά δεν είναι τυχαία περιστατικά, αλλά εκφράσεις αυτών ακριβώς των πολιτικών και στρατηγικών ορίων του και, γι' αυτό, προκαλούν τριγμούς και στο εσωτερικό του και στη σχέση του με τους πρωτοπόρους εργαζόμενους.

4.3.- Οι δυνάμεις της μη κοινοβουλευτικής αριστεράς

Στην τελευταία απόφαση της ΠΕ επιχειρήσαμε μια πρώτη εκτίμηση για τα πολιτικά ρεύματα στο χώρο της μη κοινοβουλευτικής και ιδιαίτερα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η πρόσφατη εμπειρία από το φοιτητικό κίνημα, τις εκδηλώσεις για την πολιτική μας πρωτοβουλία και την διαδικασία προετοιμασίας της εκλογικής μάχης μας υποχρεώνει να συμπληρώσουμε και να διορθώσουμε τις εκτιμήσεις μας.

Σε γενικές γραμμές η κατάσταση στο χώρο διαμορφώνεται ως εξής:

Ορισμένα τμήματα έχουν ήδη ενταχθεί-δορυφοροποιηθεί σε μετωπικά σχήματα με τη συμμετοχή τους στο ΣΥΡΙΖΑ (ΚΟΕ, κλπ) ή τη συνεργασία τους με το ΚΚΕ (ΚΑΝ), επιδιώκοντας να απευθυνθούν σε «ευρύτερα» αριστερά ακροατήρια και προσδοκώντας «κέρδη» πολιτικά και οικονομικά μέσω της αντιπροσώπευσης στο κοινοβούλιο.

Ο χώρος των «μ-λ» δεν συμμετέχει, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, στις διαδικασίες ούτε για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς ούτε για την εκλογική μάχη. Κύρια χαρακτηριστικά τους είναι η επιμονή σε μονοθεματικές λογικές, η αντιμετώπιση των εργατικών, δημοκρατικών αντικαπιταλιστικών διεκδικήσεων ως στόχων ζύμωσης που θα υλοποιηθούν στην άλλη κοινωνία, η εξάρτηση τους από τις κινήσεις των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών φορέων. Το ΚΚΕ(μ-λ) κινείται στη λογική της κοινής δράσης σε πολιτικά σημεία άμεσης αιχμής, μη δεχόμενο την πρόταση του πόλου, ενώ δεν έχει ακόμη τοποθετηθεί για τις εκλογές. Το «Μ-Λ ΚΚΕ» κινείται στην κατεύθυνση της αυτόνομης εκλογικής καθόδου.

Η Αριστερή Ανασύνταξη (Κομμ. Οργ. Ανασύνταξη πλέον), θεωρεί ότι δεν είναι δυνατόν να γίνουν βήματα για ένα επαναστατικό πόλο ενώ δεν διαφοροποιεί τη θέση της απέναντι στις ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, συζητά ωστόσο τη συμμετοχή της σε πρωτοβουλίες κοινής δράσης πιθανόν και εκλογικής.

Το τελευταίο διάστημα εκδηλώνονται πιο έντονα από ποτέ οι αντιφάσεις και οι αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις δυνάμεις που συμμετέχουν στις εργατικές συλλογικότητες, στην ΕΑΑΚ, σε αριστερές κινήσεις και αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική αριστερά. Αυτό συνδέεται οπωσδήποτε με την έλλειψη ορατών βημάτων για τον πόλο αλλά και με την όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων, των αγώνων και της πολιτικής πάλης που επιβάλλει την πιο συνολική -προγραμματική τοποθέτηση όλων των δυνάμεων, οπότε ανοίγουν στο σύνολο τους οι αντιλήψεις και οι απόψεις των ρευμάτων που, από άποψη στρατηγικής, είναι διαφορετικά και αυτό το είχαμε υποτιμήσει. Δεν είναι ολοκληρωμένη η αρχική μας εκτίμηση ότι οι διαφοροποιήσεις -και όχι απλά ταλαντεύσεις- των **ΑΠΑΝ-ΑΠΑΣ** από την αντικαπιταλιστική επαναστατική λογική για τον πόλο εμφανίστηκαν κυρίως με τις επιλογές τους για τις εκλογές. Η πρόσφατη κάθετη διαφοροποίηση ΑΠΑΝ-ΑΠΑΣ από την κλιμάκωση του αγώνα στο φοιτητικό κίνημα. Η ταύτιση της μαζικότητας και της αναγκαίας κοινής δράσης μονοδιάστατα με το συγχρωτισμό με τον ΣΥΡΙΖΑ-ΦΟΡΟΥΜ αλλά και την «Πρωτοβουλία» των διαφωνούντων του ΠΑΣΟΚ για την συνταγματική αναθεώρηση. Το παιχνίδι της ΑΠΑΝ στις δημοτικές- νομαρχιακές εκλογές με την ΚΟΕ στη λογική «αριστερού συνεχούς» στο ΣΥΡΙΖΑ. Η κίνηση της προς το φόρουμ σε συνδυασμό με την υπονόμηση της Πρωτοβουλίας Αγώνα. Οι πρωτοβουλίες της σήμερα για συνεργασίες που θα λειτουργούν παράλληλα και συμπληρωματικά, ως ομάδες πίεσης, στο ΣΥΝ ενδεχομένως και στο ΠΑΣΟΚ, με την αυταπάτη ότι θα κερδίζουν πολιτικά από το κενό που θα δημιουργείται από τις δεξιές στροφές τους. Η επιλογή αυτή οδηγεί αντικειμενικά σε αντινεοφιλελεύθερη η αντιμονοπωλιακή πλατφόρμα. Πρόκειται για επιλογές που έχουν δοκιμαστεί ιστορικά και έχουν αποτύχει. Όλα αυτά και άλλα δεν τα έχουμε εκτιμήσει σε βάθος. Πολύ περισσότερο που στις συνθήκες αυτές τίθεται πιο καθαρά με όρους στρατηγικής -τακτικής και κινήματος το ζήτημα της ηγεμονίας η οποία, κάθε φορά, θα είναι η επαναστατική η ρεφορμιστική και όχι της μιας η της άλλης οργάνωσης. Στο πλαίσιο αυτό αναδειχνονται και οι αδυναμίες και οι ευθύνες του ΝΑΡ να συμβάλει ουσιαστικά και ενωτικά υπέρ της επαναστατικής κάθε φορά επιλογής στο κίνημα και στα μέτωπα. Να αναλάβει στην πράξη την κύρια ευθύνη υπεράσπισης της ενωτικής μετωπικής συγκρότησης και λειτουργίας της ΕΑΑΚ, των εργατικών σχημάτων και άλλων κοινών πρωτοβουλιών που θα δοκιμαστούν από την αντιπαράθεση των διαφορετικών στρατηγικών για την άλλη αριστερά και την εκλογική μάχη.

Η πολιτική πρωτοβουλία στην πρώτη φάση εκδήλωσης της, σε συνδυασμό με τα πρόσφατα θετικά στοιχεία στην πολιτική, μαζική και οργανωτική πορεία του NAP, βοήθησε ουσιαστικά να γίνουν ορισμένα βήματα πολιτικοποίησης της παρέμβασης μας στα πρωτοπόρα τμήματα του ριζοσπαστικού δυναμικού του κινήματος, σύνδεσης- επανασύνδεσης με πολιτικά στελέχη και αριστερούς της διανόησης και του πολιτισμού. Να ανεβάσουμε την επίδραση μας και σε άλλες δυνάμεις και κυρίως σε ανένταχτους αριστερούς αντικαπιταλιστικής επαναστατικής κομμουνιστικής αναζήτησης της παλαιότερης και νεότερης πολιτικοποίησης. Την πολιτική πρωτοβουλία θα τη συνεχίσουμε με νέους όρους και αναβαθμισμένα, κυρίως μετά τις εκλογές. Στόχος μας είναι να αρχίσει η συγκέντρωση του αριστερού δυναμικού και των δυνάμεων που ενδιαφέρονται για τη μορφοποίηση ταξικού πόλου αντικαπιταλιστικής γραμμής στο εργατικό κίνημα, ανοικτών κινήσεων -πρωτοβουλιών για τον πόλο καθώς και ιδιαίτερης ενεργοποίησης των αριστερών διανοουμένων και αγωνιστών της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και ενίσχυσης του NAP και της νΚΑ συνολικά.

Στο πλαίσιο αυτό, το ΜΕΡΑ αποτελεί σημαντικό κεκτημένο ως περιεχόμενο και μορφή ενωτικής πολιτικής παρέμβασης της επαναστατικής αριστεράς.

Η αναγκαία αξιοποίηση και ενεργοποίηση του στις κοινωνικές και πολιτικές μάχες προϋποθέτει την πολιτική και κοινωνική αναβάθμιση του. Απαιτεί μια ανοικτή συζήτηση μέσα στο NAP και στο ίδιο το ΜΕΡΑ για την ανάπτυξη του προγραμματικού του κεκτημένου με βάση την εμπειρία του κινήματος και τις εξελίξεις, κοινωνικές και πολιτικές, για να εκφραστεί και εκλογικά με αιχμηρό και λαϊκό τρόπο. Για να μην περιορίζεται η παρουσία - εκπροσώπηση του μόνο στα κεντρικά στελέχη των συνιστώσων του και να αναπτυχθεί η συμμετοχή και ανάληψη ευθύνης εκπροσώπησης του από πρωτοπόρους αγωνιστές του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος, των πολιτικών μετώπων, της θεωρίας και του πολιτισμού.

Από τη σκοπιά αυτή αντιλαμβανόμαστε την αυτοκριτική για τις ιδιαίτερες ευθύνες του NAP καθώς και την κριτική μας συνολικά στο ΜΕΡΑ. Σε καμιά περίπτωση η κριτική μας δεν πρέπει να οδηγεί στην απαξίωση του. Η αντιπαράθεση για τον «υπερβολικά προγραμματικό προσανατολισμό του ΜΕΡΑ» αμφισβητεί το ισχυρό στρατηγικό στοιχείο του ΜΕΡΑ και του NAP και προέρχεται κατά κανόνα από απόψεις και δυνάμεις που τείνουν η ταλαντεύονται προς μια αντινεοφιλελεύθερη ενότητα.

Με βάση ένα αναβαθμισμένο ΜΕΡΑ διευρύνονται -διευκολύνονται οι δυνατότητες για μια ευρύτερη αντικαπιταλιστική ενότητα που περιλαμβάνει όχι μόνο τις ριζοσπαστικές πρωτοπορίες του κινήματος, αλλά και ευρύτερες πολιτικές και ιδεολογικές πρωτοπορίες και αγωνιστές, ενταγμένες κομματικά ή μη.

Στην κατεύθυνση αυτή απαιτείται μια καλύτερη πιο συνολική και βαθιά εκτίμηση του χώρου όχι στατική με μικροκομματική λογική, αλλά από τη σκοπιά της επαναθεμελίωσης της αριστεράς, με πολιτική βάση την γραμμή πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Με σταθερότητα και με ανοικτό μπροστά στον κόσμο του αγώνα διάλογο **να τεθεί σε αντικαπιταλιστική- επαναστατική βάση το ζήτημα του μετώπου -πόλου της άλλης αριστεράς, αντιμετωπίζοντας ενωτικά από θέσεις αρχών τις δυνάμεις που ταλαντεύονται** ανάμεσα στην αντικαπιταλιστική και αντινεοφιλελεύθερη πλατφόρμα, στο όνομα της «αντισεχταριστικής συσπείρωσης», και να αναπτυχθεί η δυνατότητα επίδρασης στο ευρύτερο αριστερό ριζοσπαστικό δυναμικό και η κατεύθυνση της κοινής δράσης στην ευρύτερη αριστερά.

Η κατεύθυνση αυτή δεν μπορεί να ταυτιστεί με την εκλογική μάχη, ωστόσο, η εκλογική τακτική μας πρέπει να εξυπηρετεί και να εντάσσεται στην πολιτική αυτή.

5.- Οι δυνατότητες και το περιεχόμενο μιας ενωτικής αριστερής αντικαπιταλιστικής παρέμβασης στις εκλογές.

5.-1- Οι εκλογές αποτελούν μια μάχη και για τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Τους δίνουν μια ευκαιρία να εκφράσουν και πολιτικά- εκλογικά, όσο είναι δυνατό, την ανατρεπτική τάση του κινήματος και να δημιουργήσουν καλύτερες συνθήκες για:

-Την ουσιαστικότερη, βαθύτερη καταδίκη της βάρβαρης αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης και του συνασπισμού εξουσίας. Να δημιουργήσουν ευνοϊκότερους όρους την επαύριο των εκλογών για συλλογική, νικηφόρα αναμέτρηση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος με τη νέα κλιμάκωση της επίθεσης και συνολικά με την πολιτική των κυβερνήσεων, πραγματοποιώντας ένα σημαντικό, ελπιδοφόρο και ιστορικά αναγκαίο βήμα για την άλλη αριστερά, την αντικαπιταλιστική αριστερά της νέας εποχής, την αριστερά της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Η μάχη των εκλογών, επομένως αποκτά ιδιαίτερη σημασία για το κίνημα, την αντικαπιταλιστική αριστερά και το NAP ειδικότερα. Η ενίσχυση των δυνάμεων αυτών συνδέεται με την πάλη για ρήξεις με βασικούς πυλώνες και ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του για κατακτήσεις σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, με το διαρκή πολιτικό εκβιασμό του μαζικού κινήματος, για μια στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς. Που θα ενισχύει και προωθεί και, μέσα από την ίδια την πολιτική εμπειρία των εργαζομένων, την αναγκαιότητα του επαναστατικού άλματος της εργατικής εξουσίας. Θα καλλιεργεί την πρακτική επιδίωξη για πραγματοποίηση της αντικαπιταλιστικής κοινωνικής επανάστασης, σε διάκριση και αντιπαράθεση με τις διάφορες τακτικές του ρεφορμισμού, της διαχείρισης και του αδιέξοδου κινηματισμού.

Στην παρούσα φάση έχουμε στοιχεία που εμπλουτίζουν -ενισχύουν την πολιτική μας λογική. Οι πρόσφατοι αγώνες ανέδειξαν στοιχεία μιας μαχητικής αντιπολίτευσης, που δεν γίνεται υποχείριο του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και γενικότερα του πολιτικού συστήματος. Ανέδειξαν, από τη μια, τη δυνατότητα για επιτυχίες των αγώνων που εξασφαλίζουν ορισμένες κρίσιμες προϋποθέσεις (περιεχόμενο, μορφές, λογική κλιμάκωσης, συνελεύσεις κ.λπ.), ακόμη κι αν δεν έχουν εξασφαλίσει τις «πλάτες» της ΓΣΕΕ, του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ ή του ΚΚΕ, αλλά και, από την άλλη, τα όρια των αγώνων όταν δεν υπάρχει συνολική ρήξη με την αστική πολιτική και ενιαία πάλη της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Μέσα στους αγώνες της παιδείας, στις δημοτικές εκλογές αλλά και σε πρόσφατες αρχαιρεσίες σε αρκετούς χώρους (ΟΤΑ, τεχνικοί, φροντιστήρια, λογιστές, Ντυνάν, αεροδρόμιο, βιβλιοπύλαλοι) καταγράφεται, μειοψηφικά αλλά με διάρκεια και επιμονή, ένα ρεύμα με διαμορφούμενα ριζοσπαστικά-αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά.

Με κριτήριο την ανάλυση της εποχής και τη στρατηγική μας αντίληψη, έχουμε συνείδηση ότι η αντικαπιταλιστική τάση -συνείδηση είναι «εν τω γεννάσθαι» και το ερώτημα «προς τα πού θα πάει αυτό το ρεύμα» κάθε άλλο παρά έχει κριθεί. Για την εξέλιξή και τον προσανατολισμό του διεξάγεται σκληρή διαπάλη, στην οποία παίρνουν μέρος τόσο οι δυνάμεις του συστήματος όσο και οι δυνάμεις της Αριστεράς. Έχει ιδιαίτερη σημασία ότι ένα τμήμα αυτής της ζώνης ριζοσπαστικοποίησης -το πιο συνειδητό, με τις πιο βαθιές αναζητήσεις- κινείται γενικά σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και εκφράζει τις βαθύτερες επαναστατικές δυνατότητες της εποχής μας, που πασχίζουν να βρουν διέξοδο μέσα από τον αρνητικό συσχετισμό, ο οποίος αρχίζει πλέον να αμφισβητείται από τμήματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Αυτό το τμήμα μπορεί να αποτελέσει σταθερό σημείο αναφοράς για το κίνημα και, ταυτόχρονα, να δώσει καύσιμα και νέα ορμή στην υπόθεση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτή η διαπάλη θα εκφραστεί με έντονο τρόπο και στην εκλογική διαδικασία. **Η εκτίμηση μας είναι ότι υπάρχουν δυνατότητες να αποτυπωθεί και στο εκλογικό αποτέλεσμα η θετική τάση** που έχει καταγραφεί στους εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες, σε αρχαιρεσίες σε εργασιακούς χώρους, στις δημοτικές εκλογές. Δεν παραιτούμαστε από τη διεκδίκηση ούτε μίας ψήφου από κάθε αγωνιστή του κινήματος, από κάθε εργαζόμενο και αριστερό που αναζητούν μια αντικαπιταλιστική διέξοδο και μπορούν, στο βαθμό που συναντηθούν με το πολιτικό πρόγραμμα του NAP, να απορρίψουν την επίθεση της αστικής ιδεολογίας και την πίεση της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής αριστεράς.

5.-2- Η συζήτηση για την ενότητα της αριστεράς

έχει ήδη ανοίξει και στην πορεία των εκλογών θα γίνεται όλο και πιο πλατιά και η αντιπαράθεση των αντίστοιχων προτάσεων όλων των κομμάτων και οργανώσεων. Ως NAP παρεμβαίνουμε στη συζήτηση με την πρόταση για την αριστερά της εποχής μας. Σε κάθε απόπειρα μας, ωστόσο, πετυχημένη η

αποτυχημένη, για αυτοτελή εμφάνιση της εργατικής πολιτικής, για ανεξάρτητη μετωπική αντικαπιταλιστική δράση, αντιμετωπίζουμε πολύ συχνά μια κριτική για σεχταρισμό και μονόπλευρη επιμονή στο πρόγραμμα και τη στρατηγική. Στο ζήτημα αυτό είναι αναγκαία μια ανοικτή πολιτική συζήτηση, διότι υπάρχουν διαφορές εκτιμήσεων -αναλύσεων που αφορούν στους συσχετισμούς, στην εποχή και στις δυνατότητες της, στη γραμμή του κινήματος και στο αναγκαίο πλαίσιο προγραμματικών κατευθύνσεων. Ο χώρος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν αποτελεί ένα ενιαίο- στρατηγικά ρεύμα. Συναποτελείται από διαφορετικά ιδεολογικοπολιτικά ρεύματα που έχουν διαμορφωθεί ιστορικά, ενώ οι αναλύσεις και οι προγραμματικές τους κατευθύνσεις είναι -και σήμερα- σε βασικά ζητήματα διαφορετικές. Μέσα σε αυτήν την πραγματικότητα επιδιώκουμε την προώθηση, με βάση και τις αναγκαίες προγραμματικές συγκλίσεις, της λογικής του μετώπου- πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Με θετικό -και ταυτόχρονα επιθετικό- τρόπο ανοίγουμε το ζήτημα αυτό, με βάση την γενικότερη αντίληψη μας, αλλά και με κριτική τοποθέτηση για το ρηχό -αναποτελεσματικό μοντέλο ενότητας με βάση «το πρόβλημα» η κάποια «μίνιμουμ σημεία».

Για μας αποτελεί στρατηγική επιλογή: Όποιος γνωρίζει την εποχή μας, όποιος αντιμετωπίζει ουσιαστικά την πάλη των εργαζόμενων, όποιος νοιώθει πόσο ισχυρός είναι ο αντίπαλος, θεωρεί επιτακτική ανάγκη την ενότητα όλων των δυνάμεων που θέλουν στην πράξη να υπερασπίσουν τα λαϊκά -εργατικά συμφέροντα, να ανατρέψουν την κυρίαρχη πολιτική. Η Αριστερά, ωστόσο, δεν χρειάζεται μια ρηχή «ενότητα», μια τεχνητή συγκόλληση, με στόχο μόνο την εκλογική και «πολιτική» διάσωση η ενίσχυση της. Τέτοια «ενότητα» είχαμε πολλές φορές στο παρελθόν και ειδικά το 1989, με τον «Μεγάλο Συνασπισμό» ΚΚΕ- ΕΑΡ με τα γνωστά αποτελέσματα.

Η Αριστερά χρειάζεται την αναγκαία κοινή δράση σε όλα τα μέτωπα, σε αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντι-ΕΕ, αντικυβερνητική και ταξική κατεύθυνση, με παράλληλη διατήρηση της αυτοτέλειας των διαφορετικών αντιλήψεων κάθε αριστερής δύναμης και την ανοιχτή δοκιμασία τους στην καθοριστική πράξη των αριστερών και των εργαζομένων.

Η συζήτηση αυτή αναπτύσσεται ενώ αναθερμαίνεται η αναζήτηση για το πώς θα πάρει σάρκα και οστά η νέα ελπίδα, η αναγκαιότητα και η δυνατότητα για μια άλλη Αριστερά: Ανεξάρτητη, που δεν θα «δορυφοροποιείται γύρω από το κράτος, του μηχανισμούς του και τα αστικά κόμματα. Εργατική και Αντικαπιταλιστική που θα ιεραρχεί πάνω απ' όλα την προώθηση των εργατικών συμφερόντων. Αντιιμπεριαλιστική, διεθνιστική που θα ενισχύει ολόπλευρα την διεθνή απελευθέρωση των εργαζόμενων απ' τα δεσμά του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου. Μαχόμενη, δημοκρατική, μαρξιστική και πρωτοπόρο σε ένα ρεύμα απελευθερωτικών ιδεών- αξιών και εργατικού πολιτισμού.

5.-3.- Οι δυσκολίες μεγαλώνουν από την πίεση, κυρίως, του κρατικού πολιτικού συστήματος και του αστικού συνασπισμού εξουσίας.

- Η κλιμάκωση της ιδεολογικής επίθεσης, του αυταρχισμού και της καταστολής, του ολοκληρωτικού κοινοβουλευτισμού σαν αποτέλεσμα της δυσκολίας συναίνεσης- ενσωμάτωσης. Είναι χαρακτηριστική από την άποψη αυτή και η αντιδραστική στροφή που υλοποιεί μέσω των Σαρκοζί-Λεπέν η γαλλική αστική τάξη, ακριβώς σαν αντίδραση στο γενικευμένο πολιτικό κλίμα αμφισβήτησης και κοινωνικών αγώνων του προηγούμενου διαστήματος στην γαλλική κοινωνία. Φαινόμενα και λογικές ανάλογες υιοθετούνται από ισχυρά τμήματα της αστικής τάξης και στην Ελλάδα. Η προώθησή τους θα γίνει κυρίως μέσω της ΝΔ, αλλά και του ΠΑΣΟΚ (βλ. και δηλώσεις Πάγκαλου). Στα πλαίσια αυτά δεν αποκλείεται να αξιοποιηθούν δυνάμεις τύπου ΛΑΟΣ και για αυτό χρειάζεται αναβαθμισμένο μέτωπο απέναντι στις αντιλήψεις αυτές. Γενικότερα αναδειχνεται η ανάγκη αντικαπιταλιστικού μετώπου για το δημοκρατικό ζήτημα της εποχής μας.

- Οι πιέσεις για μια νέα συναίνεση- ενοποίηση σε άλλο επίπεδο του αστικού συνασπισμού εξουσίας. Τα κέντρα του συστήματος ανησυχούν διότι κλονίζονται οι κοινωνικές συμμαχίες και της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ με αποτέλεσμα την μεγάλη υποχώρηση της κοινωνικής συναίνεσης -ανοχής στις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις. Ανησυχούν για το ενδεχόμενο εργατικών αγώνων -κινήματος και αριστεράς έξω από τα όρια του συστήματος και από τον κομματικό έλεγχο της γραφειοκρατικής και διαχειριστικής αριστεράς. Στο φώς της δημοσιότητας έρχονται συχνά διάφορα σχέδια στήριξης της

αστικής πολιτικής, που ξεκινάνε από την ενίσχυση της συναίνεσης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και φτάνουν έως τα πολυποίκιλα 'σενάρια' αναδιάταξης του πολιτικού σκηνικού, που αγγίζουν και την διαχειριστική αριστερά (βλ. ρόλος Πάγκαλου, Κωνσταντόπουλου, προτάσεις Σημίτη, Τσοχατζόπουλου κλπ). Στη Γαλλία ο Σαρκοζί επιλέγει υπουργούς και κυβερνητικά στελέχη πρώην σοσιαλιστές και ακροαριστερούς. Χαρακτηριστικές είναι οι διεργασίες στο ΠΑΣΟΚ και στη νεολαία του, η αυξανόμενη αμφισβήτηση της ΝΔ και από τα δεξιά, ο ρόλος ΣΥΝ -ΣΥΡΙΖΑ σε κεντροαριστερά σενάρια. Δεν είναι τυχαίες οι δηλώσεις ακόμα και για «μεγάλο συνασπισμό εξουσίας» αν και δεν φαίνεται άμεσα πιθανό. Πιο πιθανά φαίνονται τα σενάρια για συνεργασία ΝΔ- ΛΑΟΣ από τη μια και κεντροαριστεράς από την άλλη, πάντα ως εναλλακτικές λύσεις στην περίπτωση που προκύπτουν αδύναμες, για τα αστικά συμφέροντα, κυβερνήσεις. Ενώ μεσοπρόθεσμα διαμορφώνεται αυτή η τάση, το αμέσως επόμενο διάστημα, πράγμα που συμβαίνει ήδη, ιδιαίτερα μετά τον Γενάρη και το άρθρο 16, θα έχουμε -και ενόψει εκλογών- μια σχετική όξυνση του δικομματικού σκυλοκαβγά για να ενσωματωθεί η κοινωνική δυσарέσκεια και αυτό χρειάζεται αποφασιστική αντιμετώπιση.

- Η ένταση των πιέσεων και στο κίνημα αλλά και την αριστερά για την 'προσαρμογή τους στις συνθήκες', την αποδοχή των όρων μιας ανάπηρης νομιμότητας ή (και) την εξώθησή τους στο περιθώριο (ατομική βία κλπ), με στόχο την μετατόπιση του πολιτικού συστήματος 'προς τα δεξιά'. Στην κατεύθυνση αυτή η κυβέρνηση -μαζί και ισχυρά αστικά κέντρα- δουλεύει συστηματικά. Απέναντι στις συμπληγάδες της προσαρμογής στην αστική νομιμότητα και της περιθωριακής βίας μόνο η ανάπτυξη ενός μαζικού, ανατρεπτικού- αντικαπιταλιστικού πολιτικού ρεύματος με ορίζοντα την κομμουνιστική απελευθέρωση μπορεί να δώσει διέξοδο και να υπερβεί τις τάσεις τυφλής βίας καθώς και τα αδιέξοδα του αναρχικού ρεύματος.

- Έχουμε επίγνωση των συσχετισμών διεθνώς και στη χώρα μας. Έχουμε και τις εμπειρίες από την κυβερνητική πορεία της Επανίδρυσης στην Ιταλία και τις δυσκολίες της επαναστατικής αριστεράς στη Λατινική Αμερική. Πρόσφατη είναι η εμπειρία των προεδρικών εκλογών στη Γαλλία όπου η υποχώρηση της αριστεράς, ρεφορμιστικής και επαναστατικής, από θέσεις αντικαπιταλιστικές και επαναστατικής κομμουνιστικής αναφοράς και η συμμετοχή στο αντιδεξιό μέτωπο στο όνομα της πληθυντικής αριστεράς, συνοδεύτηκαν από πολιτική και εκλογική υποχώρηση. Εξαιρέση, σχετικά βέβαια, αποτέλεσε η υποψηφιότητα Μπεζανσενό (LCR) που ανέδειξε στοιχεία αντικαπιταλιστικής γραμμής και επαναστατικής κομμουνιστικής στρατηγικής παρά τις ταλαντεύσεις προς Σεγκολέν.

Είμαστε σε εποχή επαναστατικών δυνατοτήτων και σε περίοδο αρνητικών συσχετισμών και κλιμάκωσης της αντιδραστικής επίθεσης του κεφαλαίου. Είμαστε, αντικειμενικά και υποκειμενικά, υποχρεωμένοι να απαντάμε με το σύνολο των πλευρών που συνθέτουν την -στρατηγικών προοπτικών- πολιτική μας γραμμή. Η αντικαπιταλιστική αριστερά, παρά τις μικρές της δυνάμεις, πρέπει να 'μιλά' και να 'πολιτεύεται' από την σκοπιά των συνολικών συμφερόντων του κινήματος, να απευθύνεται ανοικτά στην εργατική πλειοψηφία, να παρεμβαίνει πολιτικά στο ευρύ ρεύμα της αντίστασης και στις διεργασίες στην βάση της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής αριστεράς.

5.4- Το πολιτικό περιεχόμενο -η ενωτική τακτική

Η πιο πάνω ανάλυση και οι θέσεις πολιτικού περιεχομένου που ακολουθούν, στα βασικά τους σημεία περιλαμβάνονται και στην προηγούμενη απόφαση της ΠΕ στις 22-04-07.

Το περιεχόμενο της πολιτικής μας για την εκλογική μάχη έχει ως αφετηρία τα σύγχρονα δικαιώματα και τις ανάγκες των εργαζομένων με βάση τις δυνατότητες της εποχής και διεκδικεί βελτίωση της θέσης της εργασίας και της νεολαίας από αντικαπιταλιστικές θέσεις. Το περιεχόμενο αυτό στηρίζεται και ενισχύεται, κι αυτό είναι νέο στοιχείο, από τις πιο πρωτοπόρες διεκδικήσεις του κινήματος (π.χ. των δασκάλων), από τα ριζοσπαστικά πολιτικά πλαίσια των φοιτητικών καταλήψεων τα οποία αξιοποιεί και αναπτύσσει παραπέρα. Ταυτόχρονα, αναδείχνει έναν πυρήνα στρατηγικών απαντήσεων, από τη σκοπιά της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, διότι δεν μπορεί να υπάρξει απάντηση στη στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση της αστικής τάξης, χωρίς στρατηγικό βάθος και επαναστατική φυσιογνωμία.

Ο κεντρικός πολιτικός στόχος που πρέπει να αναδείχεται στην εκλογική πλατφόρμα και τακτική είναι η ανάπτυξη της πάλης για ρήξεις- ήττα και ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής,

τρομοκρατικής και πολεμικής εκστρατείας του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων που την προωθούν, με την αντεπίθεση των εργατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για κατακτήσεις σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, με το διαρκή πολιτικό εκβιασμό του μαζικού κινήματος, για μια στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς, και την έκφραση στο σήμερα των τάσεων της εργατικής χειραφέτησης και για τη συνολική ανατροπή της αστικής κυριαρχίας στην προοπτική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Το πολιτικό εκλογικό πρόγραμμα πρέπει να παίρνει θέση από αντικαπιταλιστική απελευθερωτική σκοπιά για το κοινωνικό πρόβλημα, το δημοκρατικό ζήτημα, το μέτωπο του πολιτισμού, την καπιταλιστική διεθνοποίηση, την ιμπεριαλιστική νέα τάξη, την αντι-ΕΕ πάλη.

Για την **ανάπτυξη της πάλης των εργαζόμενων και της νεολαίας για την ανατροπή της επίθεσης** συνολικά και στα κρίσιμα μέτωπα της περιόδου (εκπαίδευση, ασφαλιστικό, Συλλογικές Συμβάσεις, Πράσινη Βίβλος, δημοκρατικό ζήτημα, αντιπολεμική δράση ενάντια στα σχέδια για την στράτευση στα 18), στην βάση ενός προγράμματος σύγχρονων αναγκών και δικαιωμάτων των εργαζόμενων, και της ενίσχυσης όλων των μορφών της, ανεξάρτητης από την γραφειοκρατία και τις δομές της, εργατικής και νεολαϊστικής δράσης. **Βασικό στοιχείο** είναι το πέρασμα από τους μεμονωμένους αγώνες σε ένα συνολικότερο μέτωπο παιδείας -εργασίας και διεκδίκησης -υπεράσπισης των σύγχρονων δημοκρατικών ελευθεριών και δικαιωμάτων. Σε ένα κίνημα μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση και σε όλο τον αστικό συνασπισμό εξουσίας που θα αντλεί τα πιο πρωτοπόρα στοιχεία των εργατικών και φοιτητικών αγώνων της περιόδου και θα έχει ως βάση ένα ταξικά ανασυγκροτημένο-αναγεννημένο εργατικό κίνημα. Ένα κίνημα που θα μπορεί να θέσει το ζήτημα της ανατροπής κάθε κυβέρνησης (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, κεντροαριστερά) που προωθεί το σχέδιο «κοινωνικού πολέμου» του κεφαλαίου, το ζήτημα της ανατροπής της επίθεσης και των κοινωνικών - πολιτικών συσχετισμών.

Η εκλογική παρέμβαση να παίρνει θέση και να συμβάλει στη **διαμόρφωση -προώθηση ενωτικής πρότασης για ένα υπολογίσιμο ανεξάρτητο πόλο - μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς**, που θα απαντά στις ανάγκες του κινήματος και θα έχει στρατηγικά χαρακτηριστικά.

Τα ζητήματα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, της δημιουργίας μιας Αριστεράς -αντίπαλο δέος στο σύστημα, με στρατηγικές απαντήσεις και μια νέα, επαναστατική σχέση στρατηγικής - τακτικής, θεωρίας - πολιτικής και εργατικής τάξης - κόμματος, ζητήματα που παρουσιάζονται στην πρόταση του ΝΑΡ («12 σημεία») δεν αποτελούν για μας κάποια πολυτέλεια, κάποια σημεία που μπορεί να απαντηθούν αργότερα, αλλά συστατικά στοιχεία της προσπάθειας συγκρότησης της Αριστεράς της εποχής μας. Όσο και αν δεν τίθεται με μια έννοια προαπαιτούμενου η συμφωνία σε ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα στρατηγικής, εμείς επιδιώκουμε να αναδειχθούν τα ζητήματα αυτά και στην εκλογική παρέμβαση, να αλλάζουμε συσχετισμούς υπέρ τους, γιατί μόνο εάν μπολιάσουν το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, αυτό θα γίνεται διακριτό, μαζικό και νικηφόρο και θα αναζωογονεί την ελπίδα και την πίστη στο ευρύτερο ριζοσπαστικό δυναμικό.

Οι ιδέες της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, της γραμμής του επαναστατικού δρόμου αλλαγής της κοινωνίας και των συσχετισμών, της εργατικής αντιπολίτευσης, των αντιλήψεων του Νέου Εργατικού Κινήματος και των ενωτικών πρωτοβουλιών στο κίνημα και στα πολιτικά μέτωπα ανοίγουν νέους δρόμους επίδρασης στο αντιφατικό ρεύμα της αντίστασης και στις διαφοροποιήσεις που συντελούνται στον ριζοσπαστικό και ευρύτερο χώρο της αριστεράς.

Προτείνουμε και προωθούμε μια ευρύτερη ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική ενότητα που απαντά στις ανάγκες της εκλογικής μάχης αλλά έχει και τα αναγκαία στρατηγικά στοιχεία που απαιτεί η αποτελεσματική αναμέτρηση με την κυβέρνηση, την ΕΕ, το κεφάλαιο, το ΠΑΣΟΚ. Που περιλαμβάνει τις ριζοσπαστικές κινηματικές πρωτοπορίες αλλά και ευρύτερες πολιτικές και ιδεολογικές πρωτοπορίες και αγωνιστές, ενταγμένες κομματικά ή μη. Στόχος μας είναι η συμμετοχή κάθε αγωνιστή και συλλογικότητας, αρκεί να έχει τουλάχιστον συγκλίνουσα λογική για το περιεχόμενο και το χαρακτήρα της εκλογικής παρέμβασης, να υπάρχει σαφής πρακτική και χωρίς περιστροφές εναντίωση στο ΠΑΣΟΚ, σαφής οριοθέτηση από τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, να υπάρχουν

και να διαμορφώνονται ορισμένες κοινές αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες που θα αναπτύσσονται και την επόμενη μέρα των εκλογών.

Το ζητούμενο της εποχής μας είναι να ξανανοίξει ο δρόμος ανατροπής του συστήματος της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για την εργατική εξουσία και δημοκρατία, την επαναθεμελίωση της κομμουνιστικής προοπτικής. Για την ουσιαστικότερη, βαθύτερη καταδίκη της κυβερνητικής πολιτικής και της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του συνασπισμού εξουσίας. Για το πιο ελπιδοφόρο όχι σε Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Για το πλέον ισχυρό και αποτελεσματικό μέτωπο ενάντια στον εθνικισμό, το νεοφασισμό, το μυστικισμό, τον ανορθολογισμό και των εκφυλιστικών φαινομένων που ενσταλάζουν στο σώμα της νεολαίας και της εργατικής τάξης. Για την ανασύνθεση και ενίσχυση ενός νικηφόρου, ταξικού εργατικού κινήματος αντίστοιχου των καιρών ικανού να διεκδικεί ότι μας κλέβουν, ότι μας αρνούνται, ότι μας ανήκει.

Κι αυτό γιατί πιστεύουμε ότι δεν έχει προοπτική η εκλογική παρέμβαση μόνο με μια αντινεοφιλελεύθερη ενότητα, η με μια συσπείρωση στη βάση ορισμένων πολιτικών σημείων, χωρίς ενιαίο νεύρο και λογική, χωρίς ένα αναγκαίο πλαίσιο ορισμένων στρατηγικών αναφορών. Το πλαίσιο αυτό δεν μπορεί να περιλαμβάνει τα πάντα ή να επιβάλλεται εκβιαστικά, παραγνωρίζοντας το επίπεδο συμφωνίας που κάθε φορά κατακτιέται ή τις υπαρκτές στρατηγικές διαφορές των συμμετεχόντων. Προωθούμε, δηλαδή, μια βαθύτερη ενότητα στη βάση κριτηρίων που στηρίζονται σε κοινές εμπειρίες και πρακτικές στο κίνημα και στα μέτωπα σε διαφοροποίηση από τον υποταγμένο συνδικαλισμό, σε ένα αναγκαίο πολιτικό περιεχόμενο που δεν περιορίζεται στο κατώτερο επίπεδο κινηματικής διαμαρτυρίας και αντιπαρατίθεται σε αντιδεξιές και κεντροαριστερές γραμμές, σε μια λογική τομής και ανεξαρτησίας και όχι σε εικόνα «συνεχούς» μεταξύ ριζοσπαστικής Αριστεράς και ΣΥΝ ή ΚΚΕ ή ακόμη και ΠΑΣΟΚ (π.χ. ΣΕΚ), σε πρωτοβουλίες με προοπτική και όχι μιας χρήσης.

Με τη γραμμή αυτή μια αντικαπιταλιστική εκλογική παρέμβαση θα συμβάλει στην πολιτική αναβάθμιση των πρωτοπόρων τμημάτων του κινήματος και του δυναμικού που αναζητά ένα συνολικό αντικαπιταλιστικό επαναστατικό ρεύμα είναι όρος 'εκ των ουκ άνευ' για την απόκρουση της αντιδραστικής επίθεσης και την ανάπτυξη νικηφόρου κινήματος. Η ανάπτυξη ενός πολιτικού ρεύματος ικανού να συνδέει την αντιδραστική επίθεση με τις βαθύτερες αντιθέσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, τα μέτωπα πάλης με την ωρίμανση της ανάγκης για συνολική ρήξη και στροφή στους συσχετισμούς, το αδιέξοδο και την βαρβαρότητα του σύγχρονου καπιταλισμού με το άνοιγμα της συζήτησης για την αναγκαιότητα και τους δρόμους προσέγγισης της επαναστατικής ανατροπής και μιας άλλης κοινωνίας. Από αυτήν την άποψη οι αντιλήψεις και οι προτάσεις ενότητας στη βάση ενός ελάχιστου κοινού παρανομαστή' είναι ανεπαρκείς για να εκφράσουν τις αναγκαιότητες της περιόδου. Στην βάση των παραπάνω μας ενδιαφέρει η ανάπτυξη της συζήτησης αυτής μέσα στον κόσμο του κινήματος και σε πλατιά τμήματα της αριστεράς, ρεφορμιστικής και διαχειριστικής, και ειδικά σε εκείνα που αποκτούν κοινές αγωνιστικές εμπειρίες με το ρεύμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, που συμμετέχουν σε προβληματισμούς και κοινές προσπάθειες για το μέλλον του κινήματος και της αριστεράς.

6.3.- Η εφαρμογή της εκλογικής τακτικής μας

Επιδίωξή μας είναι να στηρίξουμε ένα σχήμα ευρύτερης ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής ενοποίησης, που θα εκφράζει -σε περιεχόμενο, μορφή και διαδικασία συγκρότησης- με όσο γίνεται πιο ώριμο, αυθεντικό, μάχιμο και ζωντανό τρόπο, τις πρωτοπόρες τάσεις και των εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων και της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής τάσης και αναζήτησης σε ένα ευρύτερο στρατηγικό ορίζοντα κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Ένα σχήμα που, εκτιμώντας και ορισμένες δικές μας αρνητικές εμπειρίες, δεν θα επιβληθεί ξαφνικά και από τα πάνω και θα πρέπει να παρέχει ορισμένες κρίσιμες εγγυήσεις για τη δράση του και την επαύριον των εκλογών. Που δεν θα παρεμβαίνει σαν ομάδα πίεσης στις κυρίαρχες σήμερα δυνάμεις της αριστεράς και δεν θα ετεροκαθορίζεται από αυτές. Στόχος μας είναι η ποιοτική βελτίωση -δημιουργική υπέρβαση των κεκτημένων του ΜΕΡΑ σε όλα τα επίπεδα: προγραμματικό πλαίσιο, πολιτική- εκλογική πλατφόρμα και

πρακτική, όνομα, γενικότερη φυσιογνωμία και εκλογικό αποτέλεσμα.

Αυτή είναι η ουσία της πολιτικής παρέμβασης στις εκλογές και με τη λογική αυτή διατυπώνουμε τις προτάσεις μας για το πολιτικό πλαίσιο, τη μορφή και τη διαδικασία της αντικαπιταλιστικής εκλογικής παρέμβασης.

Συνοψίζοντας, τα κρίσιμα σημεία αναφοράς της πρότασης μας είναι:

1. Περιεχόμενο εργατικό, λαϊκό, νεολαιίστικο στηριγμένο στα κοινωνικά προβλήματα και στις εργατικές διεκδικήσεις - ειδικά σε ότι ανέδειξαν οι πιο πρωτοπόροι αγώνες (για παράδειγμα ο αγώνας των δασκάλων - με τα 1.400 ευρώ ή των φοιτητών - εκπαιδευτικών με το αίτημα για δημόσια δωρεάν ποιοτική παιδεία για όλους). Δεν αποτελεί απλή έκφραση των πλαισίων πάλης, αλλά γενίκευση, ανάπτυξη και πολιτικοποίησή τους. -Προβολή κρίσιμων, αιχμηρών εργατικών αιτημάτων, που κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση: π.χ. κατάργηση εργατικής εισφοράς, απαγόρευση απολύσεων - επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό χωρίς προϋποθέσεις, 35ωρο τώρα, δουλειά για τους νέους, εργατικό έλεγχο και δήμευση στις επιχειρήσεις που πτωχεύουν ή μεταναστεύουν κλπ. Ειδικό σημείο αναφοράς η νεολαία, ειδικά η νέα εργατική βάρδια, η εργασιακή περιπλάνηση, τεχνικές σχολές, σπουδάζουσα νεολαία. **Σύνθημα: Το κεφάλαιο τα παίρνει όλα! Στους εργαζόμενους ανήκουν τα πάντα. Τα θέλουμε όλα πίσω: την κλεμμένη υπεραξία, τον κλεμμένο χρόνο, την ζωή, το περιβάλλον, την εξουσία.**

Ανάδειξη του κοινωνικού προβλήματος, του δημοκρατικού ζητήματος, της αντιΕΕ πάλης, του πολέμου της ιμπεριαλιστικής νέας τάξης και της καπιταλιστικής διεθνοποίησης, του πολιτιστικού-ιδεολογικού μετώπου, της κρίσης του περιβάλλοντος από τη σκοπιά του αντικαπιταλιστικού επαναστατικού αγώνα, με την αξιοποίηση του κεκτημένου των αγώνων και των αντικαπιταλιστικών μετωπικών πρωτοβουλιών. Γραμμή ρήξης και ανατροπής παντού και όχι μόνο αντίστασης και διαμαρτυρίας. Π.χ. το «όχι στη λιτότητα» δεν λέει τίποτα, αν δεν συνδεθεί άμεσα με το «όχι στη ληστεία του ευρώ, έξω από την ΟΝΕ, αντικαπιταλιστική διεθνιστική αποδέσμευση από την ΕΕ».

2. Όχι όμως άθροισμα αιτημάτων ή έστω και μετώπων, αλλά ενοποίησή τους σε μια συνολική πολιτική λογική. Ο κεντρικός πολιτικός στόχος της περιόδου: Πάλη για να αποκρουστεί η σαρωτική επίθεση που ετοιμάζουν. Αντίσταση, ήττα και ανατροπή της διαρκούς αντεργατικής, τρομοκρατικής και πολεμικής εκστρατείας του κεφαλαίου, της ΕΕ και των κυβερνήσεων που την προωθούν. «Μαύρο» στην αντιδραστική κυβέρνηση Καραμανλή, στο ΛΑΟΣ, στη σικέ αντιπολίτευση και το δεξιό πρόγραμμα του σοσιαφιλελεύθερου ΠΑΣΟΚ. Πάλη και ψήφος για να είναι όσο πιο αδύνατη γίνεται η επόμενη κυβέρνηση, όποια και αν είναι, και συνολικά ο αστικός συνασπισμός εξουσίας απέναντι στο εργατικό κίνημα. Για να ισχυροποιηθεί η γραμμή των νικηφόρων ανατρεπτικών αγώνων και της άλλης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς για να υπάρξει μια κάποια στροφή των πολιτικών συσχετισμών. Μαχητική αντιπολίτευση των εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων. για κατακτήσεις σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, με το διαρκή πολιτικό εκβιασμό του μαζικού κινήματος, για μια στροφή στους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς, για την ανατροπή κάθε κυβέρνησης (της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, μικρών ή μεγάλων αστικών συνασπισμών, της κεντροαριστεράς) που υλοποιεί την κυρίαρχη πολιτική.

3. Καταδίκη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, που αποτελούν τους δύο βασικούς πυλώνες του αστικού πολιτικού συστήματος, ενάντια στα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων στη χώρα μας. Καμιά υπαναχώρηση σε μέτωπα αντιδεξιών ή δημοκρατικών δυνάμεων, ανεξάρτητη Αριστερά και από ΝΔ και από ΠΑΣΟΚ. Ρητή δέσμευση από όλες τις δυνάμεις για άρνηση συνέργειας με τις δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ ή εμπλοκή σε κεντροαριστερά σενάρια την επόμενη μέρα των εκλογών, στον «δεύτερο» ή στον «τρίτο» γύρο των μαζικών αγώνων και των εκλογικών αντιπαραθέσεων (κεντρικών ή τοπικών). Ξεκάθαρος διαχωρισμός από ανάλογες πρακτικές στο πρόσφατο παρελθόν πχ πρόσφατες δημοτικές εκλογές.

4. Αντίληψη για νικηφόρους εργατικούς αγώνες, σε ρήξη και ανεξαρτησία με τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Αγώνες πέρα από το ημερολόγιο εκτονώσεων της ΓΣΕΕ και των Ομοσπονδιών, που δεν

θα επιτρέπουν στον αντίπαλο να κερδίζει πολιτικό χρόνο, που θα προωθούνται από τα κάτω, μέσα από γενικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, συντονισμό σωματείων, με ανεξάρτητο κέντρο αγώνα. Μέτωπο παιδείας - εργασίας - δημοκρατίας και ελευθεριών για να νικήσουν οι αγώνες. Συνολική γραμμή μιας ταξικής αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, αναβάθμισης των εργατικών σχημάτων, συμμετοχής σε αυτά όλων των δυνάμεων μιας αντικαπιταλιστικής ενοποίησης. Διαχωρισμός από πρακτικές πολιτικής συνδικαλιστικής και οικονομικής διασύνδεσης με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

5. Σύνδεση του πολιτικού στόχου της περιόδου με τον ανώτερο ποιοτικά πολιτικό στόχο: με την αντικαπιταλιστική επανάσταση, την εργατική εξουσία - δημοκρατία, για να ανοίξει ο δρόμος για τον σοσιαλισμό - κομμουνισμό της εποχής μας, που καμιά σχέση δεν μπορεί να έχει με Μπρέζνιεφ - Τσαουσέσκου - Μπερλινγκουέρ - Μπιφέ και Κίνα. Υποστήριξη, αναβάθμιση και νέα έμπνευση για τον επαναστατικό δρόμο, ενάντια στη λογική μεταρρύθμισης του συστήματος, για μια επαναστατική τακτική και στρατηγική, στηριγμένη στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο, σε διάκριση και αντίθεση στο αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο του ΣΥΡΙΖΑ και στο αντιμονοπωλιακό του ΚΚΕ, από την ηττημένη γραμμή του ρεφορμισμού, τον κυβερνητισμό, τη θεωρία των σταδίων και το εφικτό που τα έκανε όλα ανέφικτα. Έμπνευση και αναζήτηση για μια σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική, πέρα από τον «υπαρκτό καπιταλισμό» και τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», από κοινού εντοπισμός ορισμένων βασικών σημείων της νίκης και της ήττας του προηγούμενου κινήματος. Η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά δεν είναι δυνατόν, σήμερα, να ενοποιηθεί πάνω σε μια αποσαφηνισμένη αναφορά για την κοινωνία που θα αντικαταστήσει τον καπιταλισμό, και δεν το επιδιώκουμε. Αλλά, πιστεύουμε, ότι δεν πρέπει να κρύβει τον τελικό σκοπό που, κάποτε, ήταν δύναμή μας. Παρά τις σοβαρές διαφορές για τις αιτίες της κατάρρευσης των εκμεταλλευτικών καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», μπορούμε να συμφωνήσουμε και να προβάσουμε από κοινού ορισμένες θεμελιώδεις αλήθειες. Συνολικά, το σχήμα φιλοδοξεί να εκφράσει το μέλλον - γι' αυτό έντονο το στοιχείο της ανατροπής και της προοπτικής, της νέας κοινωνίας, και όχι όπως λένε οι αστοί - και ο Καραμανλής, Γιαννάκου, Παπανδρέου και Διαμαντοπούλου εμείς είμαστε το νέο και η Αριστερά είναι το παρελθόν, υπερασπίζεται το παλιό - μόνο έτσι θα εμπνεύσουμε και τη νεολαία.

6. Κοινή υποστήριξη μετωπικών αντικαπιταλιστικών πρωτοβουλιών για το αντιπολεμικό κίνημα, το δημοκρατικό ζήτημα, την πάλη κατά της ΕΕ και την καπιταλιστική διεθνοποίηση, σε διαχωρισμό με πρωτοβουλίες και μηχανισμούς της σοσιαλδημοκρατίας ευρωπαϊκής και ελληνικής, καθώς και με τις δυνάμεις του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς.

7. Σηκώνουμε τη σημαία μιας άλλης Αριστεράς, και όχι άλλης μιας αριστεράς, για τη διαμόρφωση ενός τρίτου ρεύματος, πέρα από τις ηττημένες λογικές του ΚΚΕ και του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ. Δέσμευση για κοινή πορεία και συζήτηση σε αυτή την κατεύθυνση. Η πολιτική λογική και η πρακτική να δίνει εγγυήσεις για κοινή πορεία και πρακτική την επομένη των εκλογών, στην κατεύθυνση οικοδόμησης βημάτων μετωπικής συγκρότησης της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.

8. Μόνο η ύπαρξη μιας άλλης Αριστεράς με ανατρεπτική φυσιογνωμία και με ανεξάρτητη και με μαζικούς όρους πολιτικής παρουσίας μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στην κοινή δράση στη βάση αρχών όλων των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων της αριστεράς όπως αποδείχτηκε χαρακτηριστικά στις πρόσφατες συγκλονιστικές φοιτητικές και εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις.

9. Η συγκρότηση, λειτουργία και δράση του εκλογικού σχήματος να στηρίζεται σε ανοικτές διαδικασίες, βασισμένες στην εργατική δημοκρατία και με αμεσοδημοκρατική αντίληψη, όπου επιδιώκεται η σύνθεση των διαφορετικών απόψεων, ύστερα από διάλογο και αντιπαράθεση εάν χρειάζεται. Όχι στην κοπτοραπτική κειμένων από οργανώσεις, όχι στα συντονιστικά οργανώσεων, που μετατρέπουν τους αγωνιστές του κινήματος και της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε κομπάρσους. Ουσιαστικός ρόλος και συμβολή των πολιτικών οργανώσεων για την υποστήριξη της όλης

διαδικασίας. Δημιουργία αντικαπιταλιστικών συνελεύσεων και επιτροπών, καθώς και ευρύτερων συντονιστικών και ομάδων δουλειάς (π.χ. Αθήνα, μεγάλες πόλεις, κεντρικό) για την προώθηση της εκλογικής παρέμβασης.

Δέσμευση για τρόπο διεξαγωγής της εκλογικής μάχης, που θα βασίζεται σε κουλτούρα συντροφικής αλληλεγγύης και όχι μικροκομματικού ανταγωνισμού και επιβολής μέσω αστικών ΜΜΕ και μηχανισμών. Μετωπική λειτουργία του εκλογικού σχήματος στις πολιτικές τοποθετήσεις και στην παρουσία του, σε διάκριση από πρακτικές αθροίσματος ή συνασπισμού οργανώσεων με επιλεκτικές ομαδοποιήσεις. Στήριξη της πολιτικής παρουσίας του σχήματος από φρέσκιες δυνάμεις των κοινωνικών, πολιτικών και ιδεολογικών μετώπων, ιδιαίτερα της νεολαίας και της σύγχρονης πολιτικοποίησης. Αποτύπωση και στο όνομα του συνδυασμού του βασικού του περιεχομένου.

Με βάση τα παραπάνω καταλήγουμε και στα εξής:

Α) Το πλαίσιο αυτό μπορεί να αποτελέσει τη βάση για να συγκροτηθεί -ανακοινωθεί, εδώ και τώρα, το εκλογικό πρόγραμμα και η παρέμβαση του ΜΕΡΑ. Ωστόσο δεν μπορούμε να περιοριστούμε στην επιλογή αυτή διότι επιδιώκουμε, και υπάρχουν τέτοιες δυνατότητες, μια, όσο γίνεται βαθύτερη αλλά και ευρύτερη, εκλογική παρέμβαση και με το ΜΕΡΑ αναβαθμισμένο κοινωνικά -πολιτικά και σε επίπεδο μορφής και εκπροσώπησης του.

Β) Το περιεχόμενο αυτό δεν χωρά στο πλαίσιο, τη φυσιογνωμία και την πρακτική της εκλογικής πρωτοβουλίας ΣΕΚ-ΑΡΑΝ η οποία δεν μπορεί να διορθωθεί με παζάρια και κοπτοραπτική κειμένων. Για να μπούμε σε συζήτηση της πρωτοβουλίας αυτής πρέπει αυτή να αλλάξει ριζικά, να ανατραπεί η βάση, ο άξονας της λογικής της και αυτό απαιτεί άλλους όρους κινήματος, συσχετισμών και ιδεολογικής πολιτικής ηγεμονίας που αν υπήρχαν σήμερα δεν θα είχε προκύψει τέτοια πρόταση.

Γ) Με βάση το πιο πάνω πολιτικό πλαίσιο επιχειρούμε να κλιμακώσουμε μια μαχητική γραμμή για ευρύτερη αντικαπιταλιστική με στρατηγικά στοιχεία συσπείρωση ενός αριστερού δυναμικού που κινείται για μια άλλη αριστερά, των πολιτικών δυνάμεων, πριν απ' όλα, που συμμετέχουν στο ΜΕΡΑ, της ΑΡΑΝ, της ΑΡΑΣ και με πρόταση συμμετοχής στην Αριστερή Ανασύνταξη και την ΟΚΔΕ.

Στην πραγματικότητα δεν συγκρούεται το ΝΑΡ με κάποιες άλλες δυνάμεις αλλά αναπτύσσονται και αντιπαράθενται δύο γραμμές που δεν συντίθενται με τη λογική του μέσου όρου:

-Μια γραμμή αντικαπιταλιστική με κατεύθυνση κομμουνιστικής απελευθέρωσης και με επιδίωξη επίδρασης -συμμαχίας με ταλαντευόμενα προς αντινεοφιλελεύθερη κατεύθυνση τμήματα καθώς και σε ευρύτερα ριζοσπαστικά τμήματα.

-Μια άλλη γραμμή που αναφέρεται στη ριζοσπαστική και στην αντικαπιταλιστική αριστερά, στο πολιτικό δια ταύτα κινείται σε αντινεοφιλελεύθερη λογική για ένα ευρύτερο ριζοσπαστικό συνασπισμό δυνάμεων της μη κοινοβουλευτικής αριστεράς μέσα στις οποίες θα υπάρχει και η αντικαπιταλιστική τάση.

Διατυπώνεται, επίσης, μια παραλλαγή της δεύτερης άποψης για ενιαία εκλογική κάθοδο όλης της μη κοινοβουλευτικής αριστεράς, χωρίς σαφή εκτίμηση για το περιεχόμενο μιας τέτοιας σύμπραξης, την προοπτική της την επομένη των εκλογών, στο κίνημα, στα κοινωνικά -πολιτικά μέτωπα. Αλλά και για το εκλογικό αποτέλεσμα, αν θα είναι δυναμικό, αν θα είναι το άθροισμα των επιμέρους δυνάμεων η μικρότερο.

Αυτή η αντιπαράθεση πρέπει να γίνει ανοικτά μπροστά σε όλο το αριστερό δυναμικό και τις δυνάμεις που συζητούν και συμμετέχουν στις διαδικασίες για ένα ταξικό εργατικό κίνημα και μια άλλη αριστερά. **Ιδιαίτερη συζήτηση είναι ανάγκη να ανοίξει στο δυναμικό των εκπαιδευτικών και φοιτητικών αγώνων και της ΕΑΑΚ, υπογραμμίζοντας πάντοτε ότι οι δυνάμεις του ΝΑΡ και της νΚΑ δεν πρόκειται να θυσιάσουν την ενότητα των σχημάτων στο όνομα των διαφορετικών επιλογών για την εκλογική μάχη.** Στην κατεύθυνση αυτή στηριζόμαστε και αξιοποιούμε το κεκτημένο όλων των μετωπικών προσπαθειών: Τη συζήτηση για την αριστερά της εποχής μας. Το κοινό πλαίσιο των δυνάμεων που διοργάνωσαν τις εκδηλώσεις για τον πόλο- μέτωπο

της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Το πλαίσιο της Πρωτοβουλίας Αγώνα, των εργατικών σχημάτων, της ΕΑΑΚ και της πρωτοβουλίας για το ΕΚΑ.

Η συζήτηση αυτή θέτει ανοικτά το δίλημμα στο δυναμικό της ΑΡΑΝ και της ΑΡΑΣ για μια ενωτική κατεύθυνση με βάση και τα κεκτημένα αλλά και με τις ανάγκες της περιόδου για ανεξάρτητο ταξικό πόλο στο εργατικό κίνημα και ανεξάρτητη από δυνάμεις του συστήματος επαναστατική αριστερά. Η άποψη των δυνάμεων αυτών για ξεκίνημα των συζητήσεων για τον πόλο και την εκλογική παρέμβαση, στο όνομα της συμμαχίας τους με το ΣΕΚ, από μηδενική βάση είναι πολιτικά λαθεμένα και αναποτελεσματικά. Διότι γυρίζει την πλάτη στις δυνατότητες που έχει δημιουργήσει μια κοινή αγωνιστική πολιτική πορεία και θυσιάζει τις προοπτικές σε μια προσωρινή τακτική κίνηση. Η τύχη αυτού του τύπου των επιλογών είναι προδιαγραμμένη αν κρίνουμε από ανάλογες απόπειρες στο παρελθόν και στο χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς. Κανείς δεν μπορεί να αποφύγει, χωρίς τιμωρία, να δώσει σαφείς στρατηγικές -πολιτικές απαντήσεις που πιστοποιούνται, όχι μόνο στις διακηρύξεις αλλά κυρίως στην πράξη, με μια στάση ανεξαρτησίας απέναντι στα διλήμματα που θέτει η αστική πολιτική, με τη λογική αντιδεξιών μετώπων, συμμετοχής δυνάμεων της αριστεράς σε κεντροαριστερά σενάρια, δημιουργία «πληθυντικής αριστεράς».

Κατά τη γνώμη μας, υπάρχει όχι μόνο αναγκαιότητα αλλά και δυνατότητα ευρύτερης δυνατής συσπείρωσης με βαθύτερο πολιτικό περιεχόμενο που θα ανταποκρίνεται στο χαρακτήρα της εκλογικής μάχης ως συνολικής πολιτικής ιδεολογικής αντιπαράθεσης.

Υπάρχει κεκτημένο πολιτικό περιεχόμενο που έχει διαμορφωθεί σε συνθήκες -διαδικασίες κινήματος και σε πολιτικές μάχες από τα εργατικά σχήματα, τα σχήματα της ΕΑΑΚ, τις αριστερές κινήσεις πόλης, τις μετωπικές αντικαπιταλιστικές πρωτοβουλίες, τις προσπάθειες του ΜΕΡΑ και άλλων δυνάμεων που συμμετείχαν στις διαδικασίες για τον πόλο της επαναστατικής αριστεράς. Στις διαδικασίες και τις μάχες αυτές είναι πολύ συγκεκριμένες οι πολιτικές οργανώσεις που, παρά τις αντιφάσεις και τις διαφορές τους, πρωτοστάτησαν για μια αντικαπιταλιστική κατεύθυνση στο κίνημα και στις πολιτικές πρωτοβουλίες της ριζοσπαστικής αριστεράς. Έχουν διαμορφωθεί στην πράξη οι αναγκαίες δεσμεύσεις -εγγυήσεις ότι θα υπάρξει και επόμενη μέρα στη συνεργασία κι αυτό, πέρα από τα υπαρκτά προβλήματα, ακουμπάει στη συνείδηση και την εμπειρία του κόσμου της αριστεράς που δεν πείθεται εύκολα με ευκαιριακές συμμαχίες ακριβώς πριν τις εκλογές. Υπάρχει, επομένως, η δυνατότητα από όλες τις απόψεις (περιεχόμενου, δυνάμεων, κοινής πορείας, προοπτικής πόλου κλπ), συγκρότησης ενωτικής αντικαπιταλιστικής πρωτοβουλίας και για την εκλογική μάχη και σε αυτό το αίτημα, σε αυτή τη δυνατότητα πρέπει να πάρουν όλοι συγκεκριμένη θέση.

Η τακτική μας απέναντι στο ΣΕΚ. Τα στοιχεία από τις πρόσφατες προτάσεις του δείχνουν ότι επιλέγει τη συμμετοχή σε διαδικασίες της «εκτός των τειχών αριστεράς» ωστόσο δεν μπορεί να αποδεχτεί οποιοδήποτε πολιτικό πλαίσιο και πολύ περισσότερο συγκεκριμένες δεσμεύσεις προκειμένου να παρέμβει στη ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά. Το ΣΕΚ προσκλήθηκε και πήρε μέρος σε όλες σχεδόν τις εκδηλώσεις για την πολιτική μας πρωτοβουλία και ανέπτυξε τις προτάσεις του ενώ, μέχρι στιγμής, ασκεί πίεση από την πλευρά μιας «παν-μη κοινοβουλευτικής- αριστερής ενότητας».

Ως ΝΑΡ και ΜΕΡΑ δεν είναι δυνατόν να δεχτούμε οποιαδήποτε συζήτηση για συμφωνία με το ΣΕΚ χωρίς σαφείς δεσμεύσεις σε επίπεδο πολιτικής τοποθέτησης και πρακτικής στάσης την επομένη των εκλογών...

Είναι αναγκαία, επομένως, μια ανοικτή πολιτική δουλειά για την προώθηση από το ΜΕΡΑ πρότασης περιεχομένου και μορφής που θα βάλει σε άλλη βάση τη συζήτηση για εκλογική κοινή δράση. Η ενεργοποίηση του αριστερού δυναμικού είναι ο καθοριστικός παράγοντας σε συνδυασμό με την κοινωνική- πολιτική αναβάθμιση της φυσιογνωμίας του ΜΕΡΑ. Ένα σχήμα ευρύτερης ενοποίησης της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς με περιεχόμενο μια πολιτική εργατική γραμμή με στρατηγικά χαρακτηριστικά, για να εκφραστεί και εκλογικά με αιχμηρό και λαϊκό τρόπο, θα πρέπει να στηριχτεί σε φρέσκιες-ζωντανές δυνάμεις και ανένταχτους αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής τάσης των εργατικών και νεολαϊστικών αγώνων, των αντικαπιταλιστικών αριστερών κινήσεων και

συλλογικότητων που είναι ανάγκη να μούνε μπροστά εκπροσωπώντας και αναζωογονώντας το ΜΕΡΑ και το εκλογικό σχήμα. Στο βαθμό που αναπτύσσεται αυτή η λογική, θα ενισχύεται και θα αποκτά προοπτική η δυνατότητα για ευρύτερη συσπείρωση πολιτικών δυνάμεων και μορφωμάτων. Η πρόταση να απευθύνεται σε όλους τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα στην αγωνιστική - ριζοσπαστική τάση του κινήματος, στους αγωνιστές και αριστερούς και σε όλα τα μορφώματα που αναζητούν μιαν άλλη αριστερά στα μέτωπα και συνολικά. Επιδίωξη μας να συσπειρώσει το δυναμικό που κινείται γύρω από την πολιτική πρωτοβουλίας μας, ένα αναβαθμισμένο ΜΕΡΑ, αγωνιστές που αναφέρονται σε αυτό, δυνάμεις που έχουμε κοινή δράση σε μέτωπα (ΑΡΑΝ-ΑΡΑΣ), την Αριστερή Ανασύνταξη και άλλες ομάδες που αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική αριστερά. Στόχος μας να δημιουργηθούν διαφοροποιήσεις σε δυνάμεις που ταλαντεύονται ανάμεσα στο αντικαπιταλιστικό και αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο καθώς και σε λογικές δορυφοροποίησης και να ανοίξουν δρόμοι επίδρασης σε κάποια τμήματα της βάσης της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Μια τέτοια μορφή εκλογικής καθόδου δεν μπορεί να εξασφαλιστεί εύκολα. Απαιτεί συστηματική δουλειά του ΝΑΡ και της ν.ΚΑ από τώρα, μέχρι και τις εκλογές.

7.- Για μια ανώτερη στρατηγική- πολιτική ενοποίηση, μαχητική στράτευση και οργανωτική προετοιμασία ΝΑΡ- ΝΚΑ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι οργανώσεις και το μεγαλύτερο τμήμα του δυναμικού ΝΑΡ-ΝΚΑ, τον τελευταίο ιδιαίτερα χρόνο, έδωσε και δίνει μάχες σε πολλά μέτωπα.

Η δραστηριοποίηση και η συμμετοχή στις εκδηλώσεις για την πολιτική πρωτοβουλία έχει σημαντικά θετικά στοιχεία. Πέρα από όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω έχει ιδιαίτερη αξία ότι έγινε συζήτηση στις περισσότερες οργανώσεις που διοργάνωσαν τις εκδηλώσεις τους και παρά τα προβλήματα αμηχανίας για τη συνέχεια της.

Η θετική, τελικά, εξέλιξη της ενωτικής ταξικής παρέμβασης στο ΕΚΑ, στο πλαίσιο των στόχων και των κατευθύνσεων της ΠΕ, αναδειχνει τις μεγάλες δυνατότητες του ΝΑΡ όταν πραγματοποιεί βήματα στρατηγικής -πολιτικής ενοποίησης καθώς και την πρωτοπόρα συλλογική προσπάθεια όλων των συντρόφων μας που έδωσαν τη μάχη.

Η σημαντική συμβολή της ΝΚΑ στον ηρωικό αγώνα του ΦΚ καθώς και το θετικό αποτέλεσμα της ΕΑΑΚ στις εκλογές, σε ανοδική τάση και σε αντίθεση με την στασιμότητα η υποχώρηση στις άλλες αριστερές παρατάξεις. Η σημαντική πολιτική, πολιτιστική μαζική δουλειά για τις ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ και οι προοπτικές για οργανωμένη συστηματική δουλειά στον πολιτισμό και τη θεωρία είναι αναμφίβολα θετικά στοιχεία.

Έχουμε επίγνωση, ωστόσο, ότι οι απαιτήσεις κινούνται σε άλλο επίπεδο από τα όποια βήματα μας. Τα ζητήματα της συνέπειας λόγων και πράξης, της ποιότητας και ποσότητας στράτευσης, του περιεχόμενου της πολιτικής λειτουργίας, της θεωρητικής δουλειάς και των οργανωτικών ρυθμών στη δουλειά μας αναδειχονται κάθε φορά με οξύτητα. Χρειάζεται άλλο επίπεδο συλλογικής και ατομικής προσφοράς, εργατικής κουλτούρας και δημοκρατίας στην πράξη για να δρομολογήσουμε την υπέρβαση των αντιφάσεων, των ανεπαρκειών και των διαφορετικών απόψεων στην κατεύθυνση της αναβάθμισης του ΝΑΡ ως κύριου φορέα της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης. Αυτά όλα αφορούν πρωτίστως την ΠΕ και το Γραφείο της και έχουν αναδειχτεί και σε προηγούμενες αποφάσεις. Δεν επιτρέπεται, ωστόσο, να εξηγούμε τις αδυναμίες και τα προβλήματα μόνο με τις γενικότερες αντιφάσεις που αναμφίβολα εκδηλώνονται κάθε φορά. Από την άποψη αυτή πρέπει να ξεχωρίσουμε με κριτικό- αυτοκριτικό μάτι δύο τουλάχιστον ζητήματα:

Α.- Η ποιότητα του πολιτικού σχεδιασμού και των εκτιμήσεων μας σε κάθε συγκεκριμένη φάση έχει προβλήματα. Η αδυναμία μας να συμβάλουμε πιο ουσιαστικά σε βήματα για μέτωπο παιδείας -εργασίας, οι αντιφάσεις μας στην κρίσιμη φάση της αναγκαίας κλιμάκωσης του φοιτητικού αγώνα, οι καθυστερήσεις στο μέτωπο του δημοκρατικού ζητήματος της εποχής αλλά και στην αναγκαία παρέμβαση για τροποποίηση του σκηνηκού στην αντικαπιταλιστικής αναφοράς αριστερά, σχετίζεται οπωσδήποτε με τα προβλήματα στρατηγικής ενοποίησης. Αυτό όμως δεν αναιρεί την ευθύνη και τις αδυναμίες μας για συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης χωρίς υποκειμενισμούς και ταλαντεύσεις στις νέες δυσκολίες πχ με τους συμμάχους μας.

Β.- Η εφαρμογή στην πράξη της συμφωνημένης αρχής «ανοικτή συζήτηση- μάχιμη απόφαση- συλλογική δράση και έλεγχος» σε κάθε φάση και ζήτημα δεν έχει κατακτηθεί παρά τα βήματα σε σχέση με προηγούμενες καταστάσεις. Οι ταλαντεύσεις στην ΠΕ και στο Γραφείο της στα ζητήματα αυτά είχαν αρνητική επίδραση στην ενιαία τακτική μας στο εργατικό κίνημα, στην κλιμάκωση των φοιτητικών αγώνων, στη στάση αρχών απέναντι στους συμμάχους, στις ταλαντεύσεις μας στην αρχή των συζητήσεων για την εκλογική παρέμβαση.

Αποτέλεσμα αυτών των συγκεκριμένων αντιφάσεων και αδυναμιών είναι και οι καθυστερήσεις στο σχεδιασμό της εκλογικής δουλειάς, στη διαμόρφωση κειμένου πρότασης εκλογικής παρέμβασης κλπ. Η συζήτηση για τα προβλήματα μας είναι αναγκαία μπροστά στην εκλογική μάχη που η σημασία και η δυσκολία της έχει ήδη φανεί και απαιτεί ανοικτή αντιμετώπιση, βαθύτερη συμφωνία σε αποφάσεις μάχης, συντροφική αλληλεγγύη αλλά και συλλογικό έλεγχο,

Είναι φανερό πλέον ότι η μάχη των εκλογών δεν αντιμετωπίζεται με μια απλή βελτίωση της πολιτικο-οργανωτικής διαχείρισης που και αυτή είναι απαραίτητη. Ούτε βέβαια μας χρειάζεται μια συνεδριακού τύπου συζήτηση για το σύνολο των ζητημάτων του επαναστατικού κινήματος και υποκειμένου. Ωστόσο πρέπει να εργαστούμε με τη φιλοδοξία να κάνουμε τα αναγκαία βήματα στρατηγικής -πολιτικής ενοποίησης, ανώτερης στράτευσης πριν απ' όλα των μελών της ΠΕ, ενιαίου σχεδιασμού και εφαρμογής των δημοκρατικά παρμένων αποφάσεων.

Το πανελλαδικό σώμα πρέπει με τη δημοκρατική του διαδικασία τις μάχιμες αποφάσεις να συμβάλει στην κατεύθυνση αυτή και στην επιτυχία της εκλογικής μάχης. Οι ΟΒ να συζητήσουν με βάση τις αποφάσεις της σημερινής ΠΕ και της προηγούμενης και να εκλέξουν αντιπροσώπους με το μέτρο και τη διαδικασία του τελευταίου συνεδρίου. Την παραμονή του σώματος στις 16-06 και στον ίδιο χώρο θα πραγματοποιηθεί η πρώτη εκδήλωση συζήτηση για την Οκτωβριανή Επανάσταση που, εκτός των άλλων θα σηματοδοτήσει στην πράξη την αναγκαία κλιμάκωση της αυτοτελούς δράσης του ΝΑΡ και της ΝΚΑ σε όλα τα μέτωπα και ιδιαίτερα σε αυτό της θεωρίας -πολιτισμού.

Γ.- Οργανωτικά μέτρα:

Η Πολιτική Επιτροπή κατέληξε και σε συγκεκριμένα οργανωτικά μέτρα για την εφαρμογή της Απόφασης της, που εγκρίθηκε ομόφωνα από τα μέλη της.

Η Πολιτική Επιτροπή του ΝΑΡ, 2007
